# Temps Ordinari - Vint-i-quatrè diumenge

Per Administrador el dg., 16/09/2012 - 09:00

Is 50, 5-9a
Jm 2, 14-18
Mc 8, 27-35

*1- A l'evangeli d'avui hem vist com Jesús s'interessa per saber què pensa d'Ell la gent. Queda clar que els seus contemporanis el tenen per un gran personatge.* Però Jesús vol anar a fons i fa una pregunta molt més directa als seus deixebles. Una pregunta que avui ens fa també a cadascun dels qui som aquí: "I vosaltres, qui dieu que sóc jo?". Ser cristià és, fonamentalment, creure i estar en íntima comunicació amb una persona: amb Jesús. Qui és, per a mi, Jesús? Me l'he fet mai, seriosament, aquesta pregunta? Per què? Aquells de vosaltres que us hàgiu fet aquesta pregunta altres vegades, si mireu enrere en la vostra vida, us adonareu d'una cosa: que la resposta que heu donat, cada cop ha estat diferent. I és natural que sigui així: mai no podrem donar una resposta definitiva a aquesta pregunta. Perquè la riquesa de la persona de Jesús és inexhaurible. A Jesús l'anem descobrint progressivament. L'anem descobrint a mesura que ens esforcem per ser-li fidels, a mesura que fem l'esforç de comprometre la nostra vida, estimant com Ell ens ha estimat. Si seguim aquest camí de fidelitat, anirem sentint cada dia d'una manera més clara, que Jesús és Aquell que dóna sentit a la nostra vida. Aquell que fa que jo no camini a les fosques, ni amb el cor encongit, ni tancat en les meves mesquineses. Perquè Jesús és Aquell que obre nous horitzons a la meva vida fent-me descobrir que la donació generosa als altres és l'únic camí que porta joia i esperança. L'únic. Preguntem-nos avui molt sincerament qui és per a mi Jesús i quina influència té en mi. Seria molt diferent la meva vida si jo no cregués en Jesús? Per què? *2- L'evangeli d'avui ens diu també que Pere va donar la seva pròpia resposta: "Vos sou el Messies". Es a dir, aquell que els profetes anunciaven com el qui havia de venir a salvar el món.* Nosaltres també creiem això: sabem que tenir fe és un tresor. I també sabem que aquest do no és fruit del nostre esforç: sinó gràcia de Déu. Per què jo tinc fe i d'altres, potser millors que jo, no en tenen? No ho sabem, és un misteri. Sabem valorar la importància de creure? En donem gràcies a Déu? Que ens seria de diferent la meva vida si jo no tingués fe...! Però fixem-nos en una cosa. La resposta de Pere va ser exacta: "Vós sou el Messies". És cert. Però es va equivocar del tot respecte a la manera com Crist ens salvaria. Pere s'imaginava que Jesús seria un "triomfador", en sentit humà: que les seves doctrines s'imposarien perquè tindria un gran poder i tothom s'hauria de rendir davant d'ell. Precisament perquè Pere creu això, Jesús el renya d'una forma molt dura, com potser no trobem en cap altre lloc de l'evangeli: "Fuig d'aquí Satanàs! No penses com Déu, sinó com els homes". I llavors fa la gran revelació que deixa astorats als deixebles: Ell ens ve a salvar, no pas amb poder, sinó vivint amb senzillesa, com un home qualsevol i passant dificultats molt serioses. Però, això sí, amb un gran esperit de fidelitat al Pare, amb una entrega generosa als altres, sense fer-se enrere en cap moment: ni davant la mateixa mort. Certament, l'estil de Déu és molt diferent del nostre... Però qui en sap més, qui encerta, no som nosaltres, sinó Ell. En som conscients? Ho acceptem? *3- Aquest estil de Jesús, de fidelitat al Pare i d'entrega generosa als altres, és el que hem de saber imitar. Això és el que Ell ens vol dir quan afirma que, si volem seguir-lo, hem de renunciar-nos a nosaltres mateixos i prendre la nostra creu.* No significa això que hàgim de buscar patir per patir. Això seria absurd. Perquè el nostre distintiu, com a creients, no és patir sinó estimar. Solament es tracta d'estimar. Però això sí, amb una estimació tan ferma que cap dificultat ens faci claudicar. El que Jesús ens demana és que fonamentem la nostra vida en l'estimació sincera i generosa sense deixar-nos vèncer per l'egoisme. Aquest és el sentit del renunciar-se un mateix. És a dir, Jesús ens demana que traguem del nostre cor tot allò que és negatiu: egoisme, autosuficiència, desig de venjança, covardia, pessimisme, por ... Però no pas per quedar-nos buits, sinó per poder-nos saturar més plenament de l'amor de Déu. Per tant, no és una renúncia que empobreixi, sinó l'elecció d'una cosa millor. És eliminar traves per poder estimar més plenament. I no oblidem que l'estimació és la cosa més positiva que existeix perquè és portadora de vida: en mi i en els altres. Reflexionem-hi *Nota: Durant els mesos de juliol, agost i setembre us oferim els punts de reflexió del* ***P. Lluís Armengol i Bernils*** *(Terrassa, 1924 - Sant Cugat del Vallès, 2007), publicats al llibre* ***"El pa de la Paraula nº 4. Diumenges i festius. Cicle B."*** *Editorial Claret, 2005*

ETIQUETES
RENÚNCIA PERE SALVACIÓ MESSIES JESÚS FIDELITAT AMOR